

รายงานการประชุมวิชาการ

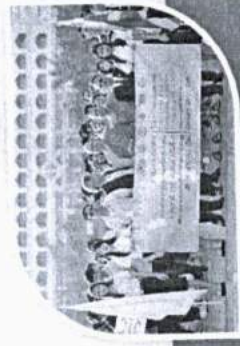
เครือข่ายนักศึกษาคณะการพัฒนาระบบงานท้องถิ่นและสังคมระดับชาติ

CSD ฉิมทันต์ ครั้งที่ 18

CSD ฉิมทันต์ ครั้งที่ 18

“ขจัดสังคมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน”

27 – 30 มกราคม 2562

ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาบทความวิชาการ

คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ที่ 2076 / 2561

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาบทความวิชาการ, ประกวดคลิป VDO และประกวด Mind Map ในโครงการประชุมวิชาการ การพัฒนาท้องถิ่นและสังคมระดับชาติ (CSD สัมพันธ์) ครั้งที่ 18

.....
โครงการประชุมวิชาการการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นและสังคมระดับชาติ หรือ CSD สัมพันธ์ (CSD ย่อมาจาก Community Social Development) เกิดจากการพัฒนาความร่วมมือของมหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนพัฒนาชุมชน ท้องถิ่นและสังคม เริ่มจากนักศึกษาศาสาพัฒนาชุมชน/สังคม จากมหาวิทยาลัยราชภัฏในกลุ่มภาคอีสานได้มีการพบปะแลกเปลี่ยนกันเป็นประจำในทุกๆปี ระยะเวลาแรกเป็นการพบปะกันอย่างไม่เป็นทางการ โดยอาศัยความสัมพันธ์ร่วมกันของคณาจารย์และนักศึกษาในแต่ละสถาบัน โดยในระยะแรกใช้ชื่อว่า CD สัมพันธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้จัดโครงการประชุมวิชาการ การพัฒนาท้องถิ่นและสังคมระดับชาติ (CSD สัมพันธ์) ครั้งที่ 18 เพื่อเป็นเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งในด้านกิจกรรม การพัฒนาพื้นที่และ งานวิชาการสำหรับนักศึกษา และอาจารย์สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน/สังคม รวมทั้งสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทั่วประเทศ เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณาจารย์ นิสิต และนักศึกษา สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน/สังคม รวมทั้งสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และเพื่อเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องในการหาแนวทางการลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในสังคมด้วยพลังชุมชน

เพื่อให้การดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว เกิดความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานตามโครงการฯ ดังนี้

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลงานวิชาการ ระดับบัณฑิตศึกษา

1. อาจารย์ ดร. สมพันธ์	เดชะอริก	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
2. รองศาสตราจารย์ปาริชาติ	วลัยเสถียร	กรรมการประจำคณะวิทยาศาสตร์พัฒนา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศันสนีย์	จันทร์อำภานูภาพ	มหาวิทยาลัยทักษิณ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรชนก	สนิทวงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรภพ	วงศ์รอด	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณภัทร ใจเอื้อ		มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
7. อาจารย์ ดร.เนญจมาศ เมืองเกษม	เมืองเกษม	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
8. อาจารย์ ดร.อลิสสา	หะสาณาะ	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
9. อาจารย์ ดร.จิรัชยา	เจียวกิก	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอมอร แสนภูวา	แสนภูวา	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลงานวิชาการ ระดับปริญญาตรี

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดำรงศักดิ์ แก้วเพ็ง	มหาวิทยาลัยทักษิณ
2. อาจารย์ ดร.วิศิษฐ์ ปิ่นทองวิชัยกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3. อาจารย์ ดร.สุธี โกลสิทธิ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
4. อาจารย์วรวรรณี ทองระย้า	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
5. อาจารย์ณัฐพงษ์ อภิโชติเดชาสกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
6. อาจารย์กัลยาภัทร์ อภิโชติเดชาสกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
7. อาจารย์รณรงค์ จันโต	มหาวิทยาลัยวรมศาสตร์
8. อาจารย์จามรี พระสุนิศา	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
9. อาจารย์ณรงค์ เจนใจ	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
10. อาจารย์สวัสดิ์ ไหลภาภรณ์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
11. อาจารย์จุฑารัตน์ แสงทอง	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
12. อาจารย์อับดุล คอเล็ด เจ๊ะแฉด	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเชน สุขคุ้ม	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวดี ทะไกรราช	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
15. อาจารย์ ดร.อนันต์ศักดิ์ พวงอก	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คณะกรรมการประกวดคลิปวิดีโอ

1. อาจารย์ ดร.ขวัญสุภาณัฐ พันธุ์เกษม	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
2. อาจารย์วรวรรณี ทองระย้า	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
3. อาจารย์ณัฐพงษ์ อภิโชติเดชาสกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
4. อาจารย์ธีรพงศ์ ไชยมังคละ	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
5. อาจารย์เสถียร สีชื่น	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
6. อาจารย์ไพโรจน์ ธีรนนท์ภรณ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
7. อาจารย์สิทธิชัย บวชไธสง	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
8. อาจารย์พรเทพ เจริญทนต์	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คณะกรรมการประกวด Mind Map

1. อาจารย์จามรี พระสุนิต	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. อาจารย์ ดร.ณฤมล อุ่นสนธิพัฒน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
3. อาจารย์ธรรตักดิ์ โพธิ์ศรีคุณ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
4. อาจารย์วีระพงษ์ ทศวัฒน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนดิรินทร์
5. อาจารย์สวัสดิ์ ไหลกากรณ์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ปัตตานี)
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ ตั้งพิทักษ์ไกร	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
7. อาจารย์ศิริวุฒิ วรรณทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
8. อาจารย์ทิวาพร ใจก้อน	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ทั้งนี้ ให้ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อทางราชการ หากเกิดปัญหาหรืออุปสรรคใดขอให้รายงานผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทราบ เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

สั่ง ณ วันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต อานุกาฬสมนยากร)

รักษาราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

คำสั่งแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิวิพากษ์บทความ
งานประชุมวิชาการเครือข่ายนักศึกษาคณาจารย์พัฒนาชุมชนท้องถิ่นและสังคมแห่ง
ประเทศไทย ระดับชาติ (CSD สัมพันธ์ ครั้งที่ 18)

คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
ที่ ๑๐๓ / ๒๕๖๒

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิวิพากษ์บทความ งานประชุมวิชาการเครือข่ายนักศึกษาคณาจารย์
พัฒนาชุมชนท้องถิ่นและสังคมแห่งประเทศไทย ระดับชาติ (CSD สัมพันธ์ ครั้งที่ ๑๘)
“หลังประชาสังคมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน”

โครงการประชุมวิชาการการเครือข่ายวิชาการนักศึกษาคณาจารย์พัฒนาชุมชน สังคมท้องถิ่นแห่งประเทศไทย
ไทยระดับชาติ หรือ CSD สัมพันธ์ (CSD ย่อมาจาก Community Social Development) เกิดจากการพัฒนา
ความร่วมมือของมหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนพัฒนาชุมชน ท้องถิ่นและสังคม เริ่มจากนักศึกษาสาขาพัฒนา
ชุมชน/สังคม จากมหาวิทยาลัยราชภัฏในกลุ่มภาคอีสานได้มีการพบปะแลกเปลี่ยนกันเป็นประจำในทุกๆปี
ระยะแรกเป็นการพบปะกันอย่างไม่เป็นทางการ โดยอาศัยความสัมพันธ์ร่วมกันของคณาจารย์และนักศึกษาในแต่ละ
สถาบัน โดยในระยะแรกใช้ชื่อว่า CD สัมพันธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้จัดโครงการ CSD สัมพันธ์ ครั้งที่ ๑๘
“หลังประชาสังคมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน” เพื่อเป็นเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งในด้านการกิจกรรม การพัฒนาพื้นที่และ
งานวิชาการสำหรับนักศึกษา และอาจารย์สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน/สังคม รวมทั้งสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทั่วประเทศ
เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณาจารย์ นิสิต และนักศึกษา สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน/สังคม รวมทั้ง
สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และเพื่อเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน
ที่เกี่ยวข้องในการหาแนวทางการลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในสังคมด้วยพลังชุมชน

เพื่อให้การดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว เป็นไปด้วยความเรียบร้อยมีประสิทธิภาพบรรลุวัตถุประสงค์
จึงแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานตามโครงการฯ อธิการบดีอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ แห่ง
พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อปฏิบัติงานต่างๆ ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิวิพากษ์บทความ ระดับบัณฑิตศึกษา

๑. อาจารย์ ดร.สมพันธ์	เดชะอธิก	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภ	วงศ์รอยต	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณภัทร	ใจเอื้อ	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิวิพากษ์บทความ ระดับปริญญาตรี

๑. อาจารย์ ดร.เบญจมาศ	เมืองเกษม	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
๒. อาจารย์ ดร.จิรัชยา	เจียวัก	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คันสนีย์	จันทร์อาภาอนุภาพ	มหาวิทยาลัยทักษิณ
๔. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรชนก	สนิทวงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดำรงศักดิ์	แก้วเพ็ง	มหาวิทยาลัยทักษิณ
๖. อาจารย์ ดร.วสันต์	ลิ้มรัตนภัทรกุล	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ
๗. อาจารย์รัฐพงษ์	อภิโชติเดชาสกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
๘. อาจารย์ ดร.ชยุต	อินพรหม	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

๙. อาจารย์วรรณี	ทองระย้า	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
๑๐. อาจารย์สวัสดิ์	ไหลภากรณ์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี)
๑๑. อาจารย์จามรี	พระสุนิต	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
๑๒. อาจารย์ ดร.วิศิษฐ์	ปิ่นทองวิชัยกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
๑๓. อาจารย์ ดร.อนันศักดิ์	พวงอก	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๑๔. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุรณิชน	สุขคุ้ม	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๑๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนพล	วิยาสิงห์	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๑๖. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวดี	ทะไกรราช	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๑๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์	ตั้งพิทักษ์ไกร	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๑๘. อาจารย์จงวณู	เข้มชื่น	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๑๙. อาจารย์รัตติญญ	ศิลาบุตร	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๒๐. อาจารย์นลินี	อำพันธ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๒๑. อาจารย์ทิวาพร	ใจก้อน	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๒๒. อาจารย์วิภาวดี	ทวี	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๒๓. อาจารย์สุทธิดา	พันธุ์โคตร	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๒๔. อาจารย์พันนิดา	บันทะกาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
๒๕. อาจารย์ศศิธร	สมอินทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ทั้งนี้ ให้ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อทางราชการ หากเกิดปัญหาหรืออุปสรรคใดๆให้รายงานผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต อานุกาพแสนยาวกร)

รักษาราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

สารบัญ (ต่อ)

ภาคโปสเตอร์ (นักศึกษาระดับปริญญาตรี)	หน้า
73 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการโดยสารรถอีแต๊กขึ้นภู่อบิต อำเภอเมือง จังหวัดเลย โดย ทิวทิวา ศรีวัต และคณะ.....	665
74 การจัดการท่องเที่ยวภูเขาเปาะ อำเภอหนองหิน จังหวัดเลย โดย กวินทรา ไสยันต์ และคณะ.....	671
75 ทักษะคตินักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมรับน้องใหม่ ภาคนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา โดย ชัชวาวรรณ ใจดี และคณะ.....	677
76 พฤติกรรมการสวมหมวกนิรภัยในรั้วมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดย นุชรี แก้วเกศ และคณะ.....	687
77 ทักษะคตินักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมรับน้องใหม่ ภาคนิสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา โดย ชัชวาวรรณ ใจดี และคณะ.....	695
78 แฝงหมุดอนคา : การบริหารจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการจำหน่ายเนื้อหมูสด ตลาดดอนคา หมู่ที่ 2 ตำบลทอนหงส์ อำเภอพรหมคีรีจังหวัดนครศรีธรรมราช โดย ศักรินทร์ สุตรัก.....	705
79 ธุรกิจขยะ : การบริหารจัดการธุรกิจซื้อขายรีไซเคิล ภาคนิสิต ชุมชนบ้านเนินทราย หมู่ที่ 3 ตำบลบ้านพร้าว อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง โดย เนติพงษ์ คงอ่อน.....	713
80 ตำรวจชุมชน : แนวทางส่งเสริมการบริหารงานคณะกรรมการอาสาสมัครตำรวจ ชุมชน ภาคนิสิต : ตำบลบ้านพร้าว อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง โดย สหชัย นุ่นสง.....	721
81 หมมเงินเส้นสด : องค์ความรู้ในการแปรรูปแป้งขนมเงินเส้นสด ภาคนิสิต ร้านแอนขนมเงินเส้นสด หมู่ที่ 8 ตำบลไสหระ อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดย นิธิศ พิศภักดิ์.....	731
82 ชุมชนพหุวัฒนธรรม : การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม ภาคนิสิต ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดย สิทธิพร กุหลาบวรรณ.....	741

ชุมชนพหุวัฒนธรรม : การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพวย หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

สิทธิพร กุหลาบวรรณ *

จิตติมา ดำรงวัฒนะ** อุดมศักดิ์ เดโชชัย** เดโช แชนน้ำแก้ว**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อศึกษาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข สภาพปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และแนวทางส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพวย หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาพบว่า

การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิมชุมชนบ้านปากพวย พบว่าคนในชุมชนส่วนใหญ่สำนึกถึงถิ่นฐานของตนเอง โดยหมั่นปลูกฝังวิธีการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขหลายประการด้วยกัน คือ 1) การเอาใจเขามาใส่ใจใจ 2) การเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ 3) การแสดงความมีน้ำใจกับคนรอบข้างในชุมชน 4) เป็นผู้เสียสละ 5) เกื้อกูลผู้อื่น 6) หมั่นทำกิจกรรมชุมชนร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ

สภาพปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม พบว่า 1) ปัญหาด้านประกอบอาชีพ การประกอบอาชีพที่อยู่ในชุมชนลดน้อยลง 2) ปัญหาความเข้มข้นในการนับถือศาสนา มีการนับถือศาสนาตามเดิม แต่การใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนต่างศาสนามีความเข้าใจมากกว่าที่จะนำศาสนามาแบ่งแยก 3) ปัญหาความอุดมสมบูรณ์ของที่ทำกิน มีการทำร้ายในพื้นที่ของธรรมชาติในบางพื้นที่ เพื่อที่จะสร้างที่ทำกินของคนบางกลุ่ม 4) ปัญหาความเชื่อเรื่องของความเชื่อปัจจุบันคนมีความเชื่อที่ไม่เหมือนกัน และการเชื่อในแต่ละครั้งเกี่ยวกับศาสนามีการเชื่อลดน้อยลง

แนวทางการส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม พบว่า 1) การทำกิจกรรมร่วมกันในชุมชน การทำกิจกรรมเพื่อให้คนสามารถเข้าหากัน และพูดคุยกันได้มากขึ้น 2) ช่วยเหลือในเรื่องของประเพณี และวัฒนธรรมในชุมชน เพื่อที่จะสร้างความเข้าใจกัน และความปรองดองในด้านวัฒนธรรมของศาสนา 3) ส่งเสริมให้คนทำแต่ความดี ในชุมชน ต้องปฏิบัติเป็นรูปแบบที่สอนต่อ ๆ กันมาเพื่อให้เกิดความสามัคคีกัน และเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ผู้อื่นได้ 4) ส่งเสริมให้คนมีน้ำใจกับคนรอบข้างในชุมชน การที่ช่วยเหลือผู้อื่นได้ โดยความสมัครใจ และมีจิตใจที่มีความความรักให้แก่กันตลอดเวลา 5) เคารพกฎเกณฑ์ในการอยู่ร่วมกัน ให้ความยุติธรรมแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะมียากกว่า หรือมีน้อยกว่า แต่การอยู่ร่วมกันถือว่าทุกคนเท่าเทียม

คำสำคัญ : ชุมชนพหุวัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ชุมชนบ้านปากพวย

บทนำ

การที่ได้ตั้งชื่อ บ้านปากพวย ในยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีทหารญี่ปุ่นมาตั้งถิ่นฐานบริเวณใกล้เคียง และมีการตั้งปืนใหญ่มุ่งหน้าไปทิศใต้ เพื่อที่จะป้องกันฐานทัพจากศัตรูของทหารไทย จนมีคำพูดหรือเล่าต่อ ๆ กันมาว่า บ้านปากพวย สมัยก่อนได้มีโบสถ์อยู่ในชุมชน แห่งนี้มีอายุประมาณ 300 ปี สมัยในครั้งนั้นมีชาวบ้านที่ทำงานเกี่ยวกับประมงได้ขึ้นมาพัก อาศัยอยู่ในชุมชนบริเวณของโบสถ์แห่งนี้ เพื่อที่จะมาหลบภัยธรรมชาติเป็นชั่วคราว

* นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

** อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

เพื่อรอให้คลื่นในทะเลเป็นปกติ แล้วค่อยไปนอกทะเลใหม่ โดยเริ่มก่อสร้างพื้นที่พักอาศัย โดยใช้ที่ของบริเวณ วัดไพศาลสถิต ซึ่งผู้ที่ มาอาศัยในครั้งนั้นจะเป็นชาวไทยพุทธ ต่อมาไม่นานก็มีชาวมุสลิมได้มาอาศัยอยู่ด้วยกันมีการ ทำมาหากินเกี่ยวกับประมง และใช้บริเวณในพื้นที่ใกล้เคียงก่อสร้างมัสยิด เพื่อเป็นศูนย์กลางในการพักอาศัย และเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจจนอาศัยมาถึงทุก ๆ วันนี่ ปัจจุบันประชากรชาวอิสลามได้มากกว่าชาวไทยพุทธ ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ แต่ในหมู่บ้านปากพียงจะมีโบสถ์เก่าที่ขึ้นชื่อทำให้มีนักท่องเที่ยว หรือนักศึกษาได้มาศึกษา ที่วัดไพศาลสถิตแห่งนี้บ่อย ๆ ทำให้คนในชุมชนมีความนับถือโบสถ์แห่งนี้ เพราะในด้านของศาสนาอิสลามได้รับ ผลประโยชน์ในการประกอบอาชีพเช่น ร้านอาหาร เป็นต้น (ปริชาชาญ แก้วนัย , 2556)

การที่สองศาสนาอาศัยอยู่ร่วมกันระหว่างไทยพุทธ-มุสลิม ทำให้เกิดความผูกพัน และความเข้าใจกันมากขึ้น ต้องอยู่อาศัยร่วมกันแบบพี่น้องมีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันในชุมชน บ้านปากพียงสมัยดั้งเดิมได้มีโบสถ์อยู่ในชุมชน แห่งนี้มีอายุประมาณ 300 ปี มาแล้ว สมัยในครั้งนั้นมีชาวบ้านที่ทำงานเกี่ยวกับประมงได้ขึ้นมาพักอาศัยอยู่ในชุมชน บริเวณของโบสถ์แห่งนี้ เพื่อที่จะมาหลบภัยธรรมชาติเป็นชั่วคราว แต่ต่อมาก็มีการมาสร้างที่พักอาศัยอย่างถาวร โดย เริ่มก่อสร้างพื้นที่ของบริเวณวัดไพศาลสถิต ซึ่งผู้ที่มาอาศัยเป็นชาวไทยพุทธ ต่อมาไม่นานก็มีชาวมุสลิมได้มาอาศัยอยู่ ด้วยกันมีการทำมาหากินเกี่ยวกับประมง และก่อสร้างมัสยิด เพื่อเป็นศูนย์กลางในการพักอาศัย และเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ หลังจากนั้นต่อมาปัจจุบันประชากรชาวอิสลามมากกว่าชาวไทยพุทธ แต่ในหมู่บ้านปากพียงจะมีโบสถ์เก่าที่ขึ้นชื่อทำให้มีนักท่องเที่ยว หรือนักศึกษาได้มาศึกษาที่วัดไพศาลสถิตแห่งนี้บ่อย ๆ ทำให้คนในชุมชนมีความ นับถือโบสถ์แห่งนี้ เพราะในด้านของศาสนาอิสลามได้รับผลประโยชน์ในการประกอบอาชีพ เช่น ร้านอาหาร เป็นต้น

ผู้วิจัยจัดทำได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการศึกษาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในชุมชนปากพียง ได้ศึกษาเรื่อง ชุมชนพหุวัฒนธรรม : การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม ลักษณะปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม และเพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ เพื่อที่จะนำมาแก้ไข และส่งเสริมให้คนในชุมชนได้มีการเข้าใจกันมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

1. ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้รวบรวมข้อมูล การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม
2. ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ทราบปัญหา การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม
3. ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แนวทาง ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม

ขอบเขตการศึกษา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม ปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่าง สันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม และแนวทางส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม

2. ขอบเขตด้านพื้นที่ คือ ชุมชนบ้านปากพยิง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา ได้แก่ ปีการศึกษา 1/2561 ระหว่างเดือนสิงหาคมถึงธันวาคม 2561 (5 เดือน)

นิยามศัพท์เฉพาะ

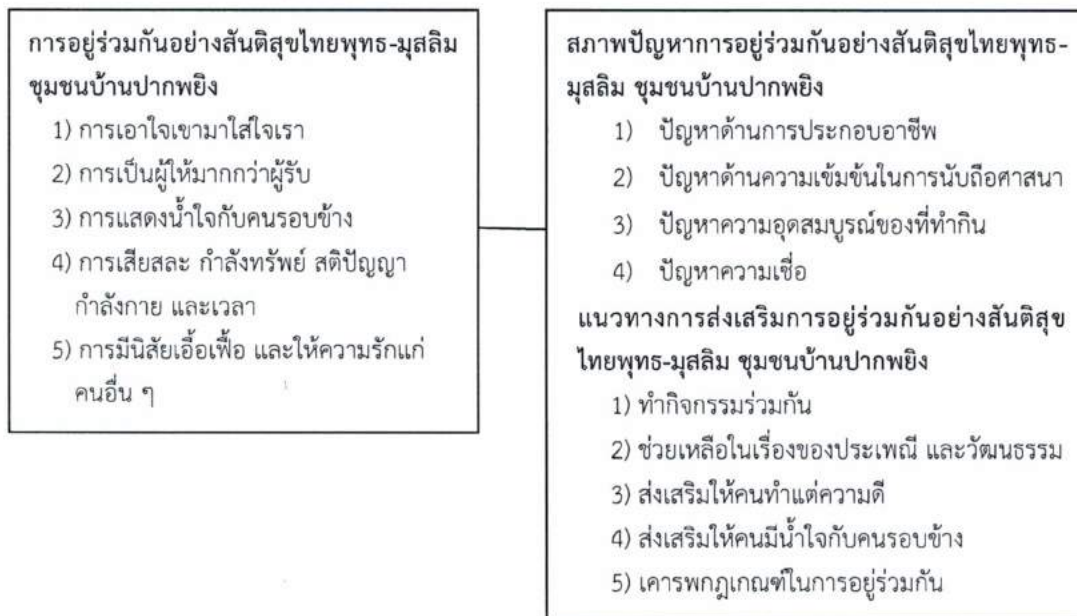
1. ชุมชนพหุวัฒนธรรม หมายถึง ชุมชนที่มีการอยู่อาศัยร่วมกันอย่างสันติสุข การที่คนในชุมชนมีความยึดเหนี่ยวน้ำใจกันและกัน ผูกมิตรเอื้อเฟื้อเกื้อกูล การสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน สะท้อนให้เห็นถึงการเสียสละ หรือการเอื้อเฟื้อแบ่งปันของตนเพื่อประโยชน์แก่บุคคลอื่นได้เป็นชุมชนที่ถือได้ว่าไม่มีความเบียดเบียนกันต่อเพื่อนมนุษย์ชน มีแต่ความรัก ความเสรีภาพ เคารพในสิทธิ มีความสัมพันธ์ที่ดี เป็นอิสระแก่กัน และมีการตระหนักในหน้าที่ ในความช่วยเหลือ การทำงานรับใช้คน การให้บริการ และให้ความช่วยเหลือด้วยใจ มาว่าร้ายกันเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และทำให้ตนเองให้เป็นคนดีของชุมชน
2. การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข หมายถึง การที่คนจำนวนมากได้มาอยู่ในพื้นที่เดียวกัน ทำให้มีด้านดีก็เยอะ แต่ด้านไม่ดีก็มี เช่น มีความขัดแย้งกันบ้าง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นถ้าให้คนทุกคนมองเห็นในภาพรวมเดียวกันในเรื่องเดียวกันในหลักของคำสอนของพระพุทธเจ้า และความเป็นจริงว่าคนเราเกิดมาแล้วทุกคนก็ต้องตาย ซึ่งเราจะไม่มีความขัดแย้ง หรืออิจฉากันเพื่ออะไร มองให้เห็นในเรื่องของเพื่อนมนุษย์ให้มาก ๆ เกิดมาเป็นคนไทยด้วยกันควรสร้างความรัก ความมีน้ำใจให้แก่กันไม่แบ่งแยกในเรื่องของศาสนา การแบ่งชนชั้น การเป็นอยู่ในชุมชนก็จะดีขึ้น เช่น ทำกิจกรรมขึ้นมาในชุมชน เพื่อสร้างการอยู่ร่วมกันแบบเข้าใจกัน พึ่งพาอาศัยกันแบบพี่น้อง และให้คนในชุมชนหันหน้าเข้าหากัน สร้างความรัก ความสามัคคี และมีน้ำใจไมตรีต่อกัน
3. ชุมชนบ้านปากพยิง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช หมายถึง สถานที่ตั้งที่นักวิจัยได้ไปศึกษาหาข้อมูลเพื่อมาทำวิจัยรายงานวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เป็นการอยู่ร่วมกันแบบสันติ มีนักวิชาการให้นิยามไว้หลายคน ซึ่งอรวิณ บุตรวงศ์ (2557) ให้นิยามว่า คุณค่าของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และพึ่งพาอาศัยกัน การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพึ่งพาอาศัยกัน ก่อให้เกิดประโยชน์ด้านต่าง ๆ รวมไปถึงการมีแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และการพึ่งพาอาศัยกัน การเรียนรู้วิธีการอยู่ร่วมกันในสังคมที่เต็มไปด้วยความหลากหลาย และแตกต่าง เพื่อปรับตัวให้เข้ากับบุคคลรอบข้างจะก่อให้เกิดความสุขในการอาศัยอยู่ร่วมกัน ซึ่งการสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นในสังคมจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกทุกคน ในขณะที่มานะ ขุนวิช่วย (2550) ให้นิยามว่า เราสามารถนำความสงบสันติมาสู่สังคมได้ ด้วยการสร้างสันติภาวะในใจ ตระหนักว่าเราอยู่ร่วมในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน แลกเปลี่ยนสิ่งของสิ่งที่จำเป็นอย่างเท่าเทียมกัน เคารพกฎเกณฑ์ในการอยู่ร่วมกันการใช้วาจาแห่งความรัก ความเมตตา การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีต่อกันและกัน และการยอมรับความคิดเห็นผู้อื่น สรุปได้ว่า การอยู่ร่วมกันต้องมีน้ำใจที่ดีต่อกัน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่แบ่งชนชั้น ไม่แบ่งศาสนา มองทุกคนว่าเป็นคนไทยกันอยู่กันแบบพี่แบบน้อง ควรเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ และไม่หวังว่าคนอื่นจะต้องมาให้เราเสมอการสร้างสันติสุขในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร จึงเป็นสิ่งที่เริ่มต้นจากฐานที่สำคัญ คือ ความศรัทธาในศาสนา การมีความคิดอิสระ การมีความรัก ความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ และสรรพสิ่งทั้งหลาย ซึ่งเป็นฐานที่สำคัญที่ทุกคนจะต้องมีเป็นเบื้องต้น
2. การอยู่ร่วมกันระหว่างไทยพุทธ-มุสลิม เป็นความยินดีที่จะปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา และหลักศาสนาอิสลามเต็มใจที่จะปฏิบัติตามหลักธรรม คือ เว้นจากการทำความชั่ว ทำแต่ความดี และทำจิตใจให้หมั่นจดจากกิเลส โดยมีนักวิชาการมาให้นิยามไว้หลายท่าน โดยบุญเดิม พันรอบ (2528) ให้นิยามว่า คนส่วนหนึ่งถูกสอนให้เชื่อว่าการคบค้าสมาคมกับคนต่างศาสนาเป็นบาป ไม่สามารถอยู่ร่วมกับกาฬิร (กาฬิร) ความหมายโดยรากศัพท์ทางภาษา แปลว่า ผู้ปฏิเสธ ผู้ต้อตั้ง ผู้ฝ่าฝืน ความหมายทางศาสนา หมายถึง ผู้ปฏิเสธ

ศรัทธาต่อศาสนาอิสลาม และผู้ที่ไม่เป็นมุสลิมบางส่วนก็มีแนวคิดนี้เช่นกัน ศาสนาอิสลามเรียกร้องสันติภาพ และยึดมั่นในหลักการแห่งความเข้าใจ ความรัก และเอื้ออาทรระหว่างมนุษย์ด้วยกัน อิสลามปฏิเสธความคิด พฤติกรรมสุดโต่ง และความรุนแรงโดนสิ้นเชิง สรุปได้ว่า คนที่ยึดที่จะปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา และหลักศาสนาอิสลาม เต็มใจที่จะปฏิบัติตามหลักธรรม คือ เว้นจากการทำความชั่ว ทำแต่ความดี และทำจิตใจให้หมจดจ่อกจากกิเลส ด้วยการบำเพ็ญบุญในพระพุทธศาสนา เช่น ให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาเพื่อขัดเกลา อบรมบ่มเพาะกาย วาจา ใจให้งดงามเรียบร้อย ให้สงบนิ่ง และให้พ้นจากความเศร้าหมองต่าง ๆ

กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร จำนวน 13 คน ประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 10 คน คือ ผู้นำชุมชนที่อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ทั้งศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ได้แก่ พระอานวย (เจ้าอาวาสวัดไพศาลสถิตี), นายจ่านง อินสโร (กรรมการวัด), นายอูต พุทธศรี (กรรมการวัด), นายสมุล พุทธศรี (กรรมการวัด), นางสาวระ โสภาค (กรรมการวัด), นายประสิทธิ์ มาลาญ (โต๊ะอิหม่าม), นายยงยุทธ พุทธพงศ์ (กรรมการมัสยิด), นายสุริน เพชรแส (กรรมการมัสยิด), นายอริชา เพ็ญศรี (กรรมการมัสยิด), นายประเสริฐ บัวเขย (กรรมการมัสยิด) และผู้ให้ข้อมูลรอง จำนวน 3 คน คือ ผู้สนับสนุนการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ได้แก่ นายเฉลิม ศรีเมือง (นายกเทศมนตรีเทศบาลเมืองปากพูน), นายสมญา การจนสดุ้ง (ผู้ใหญ่บ้าน), นายกรีชา จิตจ่าร์ตริก (ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาอิสลาม)

2. การเลือกเครื่องมือรวบรวมข้อมูล

2.1 เครื่องบันทึกภาพ เป็นการใช้กล้องถ่ายรูปเพื่อถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐานในการวิจัย เพราะขณะสัมภาษณ์อาจจะต้องใช้กล้องถ่ายรูปในการเก็บภาพเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย

2.2 แบบสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะที่สัมภาษณ์ หรือเพื่อสังเกตการณ์ตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าตอบตรงประเด็น และตามข้อมูลจริงเท็จ เป็นการสังเกตกำหนดแนวทาง โดยการใช้สายตา

2.3 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บบันทึกข้อมูลในการวิจัย พร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด และตรงประเด็นมากที่สุด

2.4 เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์ เนื่องจากบางครั้งการจดบันทึกที่ระหว่างสัมภาษณ์ไม่ทัน ก็ยังมีเครื่องบันทึกเสียงเป็นเครื่องสำรองข้อมูลได้

3. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล สํารวจพื้นที่ในชุมชนเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นก่อน หลังจากนั้นจึงไปสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของชุมชน สร้างความสัมพันธ์ และแนะนำตัวเบื้องต้น เพื่อนำไปสู่การปรับตัวให้เข้ากับชุมชน ประสานงานโดยใช้เครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลรายละเอียดแบบเจาะลึกโดยนิตวัน เวลา และสถานที่ จากนั้นผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล และรายละเอียดแต่ละประเด็นโดยพบปะพูดคุยกับกลุ่มเป้าหมาย พร้อมถ่ายภาพประกอบรวบรวมวิเคราะห์ และสรุปผล หากปรากฏว่าขาดรายละเอียดข้อมูลส่วนใด ก็ไปเก็บข้อมูลเพิ่มเติม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เพื่อหาข้อเท็จจริงกับข้อมูลที่ได้รวบรวมมา โดยนำข้อมูลที่เป็ความจริงนั้นพรรณนาวิเคราะห์

ผลและการอภิปรายผล

1. การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.1 การเอาใจเขามาใส่ใจเรา พบว่า การที่ทุกคนได้มาอยู่อาศัยในพื้นที่ที่ใกล้ชิดกันแล้วไม่ว่าคนรอบข้าง ๆ จะเดือดร้อน หรือมีปัญหาอะไร ทุกคนก็สามารถมานั่งคุยกันเสนอแนะความคิดเห็นให้แก่กัน หรือช่วยให้ผู้ที่เดือดร้อนกว่ามีทางออกได้ เพื่อที่จะแก้ปัญหาไปในด้านที่ดี และแบ่งปันความรู้สึกดี ๆ ให้แก่คนรอบข้าง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปิ่นรสี ศะศิณิล (2557) เรื่อง ความมีน้ำใจต่อผู้อื่น เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ให้นิยามว่า ควรเอาใจเขามาใส่ใจเรา คิดถึงหัวใจของคนอื่น และแสดงต่อผู้อื่นเหมือนที่เราต้องการให้คนอื่นแสดงต่อเรา และทำดีต่อกันโดยไม่หวังผลตอบแทนไม่ว่าความดีนั้นจะเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย หรือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ก็ตาม แม้ผู้อื่นไม่ได้รับรู้กันทุกคน แต่หัวใจของเราก็รับรู้เสมอ

1.2 การเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับในชุมชน พบว่า การเป็นผู้ให้มาจากภาครัฐเป็นส่วนมากมีการช่วยเหลือให้กับชาวบ้านที่มีความเดือดร้อน โดยการให้เป็นสิ่งของ อาหาร หรืออื่น ๆ โดยมีผู้นำ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องมามอบให้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปริญ บุญฤทธิ์พัฒน์ (2558) เรื่อง จงเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ ให้นิยามว่า การที่เราเป็นผู้ให้สิ่งที่ดี ๆ แก่ผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทนเราจะรู้สึกอิ่มอกอิ่มใจ แต่การให้ผู้อื่นนั้นเราก็ต้องคำนึงถึงตัวเองด้วย เพราะถ้าให้ผู้อื่นแล้ว ทำให้เราลำบากหรือทำให้ตัวเราคิดมากเราก็ไม่ควรจะให้ การเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ และไม่หวังว่าคนอื่นจะต้องมาให้เราเสมอควรแสดงน้ำใจกับคนรอบข้าง เช่น เมื่อเวลามีโอกาสได้ไปเที่ยวในที่ไกล หรือใกล้ก็ตามควรมีของฝากเล็ก ๆ น้อย ๆ ติดมือมาถึงคนที่เรารู้จัก และญาติมิตรของเรานั้นเป็นการแสดงความมีน้ำใจต่อกัน เพราะแม้ว่าจะเป็แค่สิ่งเล็กน้อย แม้จะไม่ต้องใช้เงินทองมากมาย แต่สิ่งที่ได้มันมีค่ามากกว่านั้น นั่นคือน้ำใจที่ผู้อื่นได้รับจากเรา

1.3 การแสดงน้ำใจกับคนรอบข้างในชุมชน พบว่า การที่คนในชุมชนมีการแบ่งปันอาหาร หรือพื้นผักผลไม้แก่กัน มีการนั่งรับประทานอาหารโต๊ะเดียวกัน โดยเปรียบเหมือนว่าเป็นญาติพี่น้องกัน ถือว่าเป็นการแสดงน้ำใจให้แก่กัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของยุทธศักดิ์ สุภสร (2552) เรื่อง บ้านเมืองน่าอยู่ เพราะเรารักกัน ให้นิยามว่า ควรแสดงน้ำใจกับคนรอบข้าง เช่น เมื่อเวลามีโอกาสได้ไปเที่ยวในที่ไกลหรือใกล้ก็ตามควรมีของฝากเล็ก ๆ น้อย ๆ ติดมือมาถึงคนที่เรารู้จัก และญาติมิตรของเรา นั้นเป็นการแสดงความมีน้ำใจต่อกัน เพราะแม้ว่าจะเป็แค่สิ่งเล็กน้อย ถึงจะไม่ต้องใช้เงินทองมากมาย แต่สิ่งที่ได้มันมีค่ามากกว่านั้น นั่นคือน้ำใจที่ผู้อื่นได้รับจากเรา หรือการที่เราควรมีน้ำใจต่อเพื่อนบ้านเป็นเรื่องที่ดี และมีประโยชน์ เช่น ในการไปเที่ยวเราอาจจะทิ้งบ้าน ถ้าเรามีน้ำใจกับเพื่อนบ้าน ผลตอบแทนอย่างน้องเพื่อนข้างบ้างก็ควรดูแลบ้านให้เราได้ เป็นต้น

1.4 การเสียสละ กำลังทรัพย์ สติปัญญา กำลังกาย และเวลาในชุมชน พบว่า การที่ทุกคนช่วยเหลือพัฒนายกระดับให้ชุมชนดีขึ้น มีการเข้าร่วมประชุมแสดงความคิดเห็น หรือชวนกันพัฒนาในของเรื่องเทศกาล ต่าง ๆ ให้ชุมชนมีความน่าอยู่มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ โสภณ จิตโต (2552) เรื่องความเสียสละ ให้นิยามว่า ความเสียสละเป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐานของผู้ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ทุกคนในสังคมต้องมีความเอื้อเฟื้อเสียสละแบ่งปันให้แก่กันไม่มีจิตใจที่คับแคบ เห็นแก่ตัว ความเสียสละจึงเป็นคุณธรรมเครื่องผูกมิตรไมตรียึดเหนี่ยวจิตใจไว้ เป็นเครื่องมือสร้างลักษณะนิสัยให้เป็นคนที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ควรเสียสละกำลังทรัพย์ สติปัญญา กำลังกาย และเวลาให้แก่ผู้เดือดร้อน เท่าที่เราพอจะทำได้โดยไม่ถึงกับต้องลำบากแก่ผู้อื่นให้กับผู้ที่ต้องการพึ่งพาอาศัยเรา โดยเป็นการกระทำที่ไม่หวังผลตอบแทน

1.5 การมีนิสัยเอื้อเฟื้อ และให้ความรักแก่คนอื่น พบว่า การที่ให้สร้างความรู้สึกรักดี ๆ ให้แก่กัน โดยที่หาไม่หวังประโยชน์ใด ๆ และส่วนคนที่ลำบากกว่าก็ได้ประโยชน์จากสิ่ง ๆ นั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ความคิด ด้านสิ่งของ หรือด้านสถานที่ ถ้าให้กันได้และไม่เดือดร้อนต่อทั้งผู้ให้ และผู้รับ ถือได้ว่าเป็นการเอื้อเฟื้อต่อกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของประไพ ประดิษฐ์สุขถาวร (2556) เรื่อง คุณธรรมพื้นฐานเรื่องมีน้ำใจ ให้นิยามว่า ผู้มีความเอื้อเฟื้อคือบุคคลที่คิดถึงผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ให้อภัยโดยไม่แสดงความโกรธเคือง ความเอื้อเฟื้อเพื่อทำให้เกิดการแบ่งแยก

2. ลักษณะปัญหาการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพวย หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

2.1 ปัญหาการประกอบอาชีพ พบว่า ในบางส่วนมีปัญหาที่มีความขัดแย้ง หรือไม่เป็นธรรมต่อคนในชุมชน เช่น ร้านค้า การประมง หรือลูกจ้าง มีการกระทบกระทั่งต่อนายทุนส่วนใหญ่ มีระเบียบมากกว่าเดิมในการออกประมงจนทำให้เกิดปัญหาในด้านค่าใช้จ่าย และรายได้ไม่คุ้มค่าจนมีการเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพในคนกลุ่มเล็ก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของขมิ้น เหลือง เติ่นดิน (2560) เรื่อง ลักษณะของชุมชนในสังคมไทย ให้นิยามว่า เขตนอกเมืองหลวง หรือเมืองใหญ่ ๆ จะมีประชาชนมาอาศัยอยู่มากเป็นส่วนใหญ่ ส่วนมากจะมาอาศัยเพื่อที่จะประกอบอาชีพ สภาพความเป็นอยู่คล้ายคลึงกันกับชนชนบท

2.2 ปัญหาด้านความเข้มข้นในการนับถือศาสนา พบว่า ปัจจุบันไม่ค่อยใส่ใจกับเรื่องศาสนา มากกว่าคนเมื่อก่อน โดยส่วนใหญ่ทุกคนให้ความสำคัญกับการนับถือพระเจ้าของแต่ละคน โดยมีการสืบทอดกันมาจนถึงในยุคปัจจุบัน และอนุรักษ์สิ่งที่บรรพบุรุษที่สืบทอดต่อกันมาก อาจจะมีในเรื่องของประเพณีบางสิ่งบางอย่างที่หายไปบ้างเล็กน้อย ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่พุทธศาสนิกชนต้องให้ความสำคัญ แต่ส่วนใหญ่เรามักจะมองในมุมมองที่แคบไม่เห็นปัญหาในภาพรวม ปัญหาต่าง ๆ จึงไปตกอยู่ที่วัด หรือพระสงฆ์ทั้ง ๆ ที่ปัญหาเหล่านั้น ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบ

ภาพที่ 1 การมีน้ำใจเสียสละมอบของช่วยงานเอื้อเฟื้อกันของคนในชุมชน

ภาพที่ 2 การเข้าร่วมงานในชุมชน โดยสามารถรับประทานอาหารร่วมกันได้

ภาพที่ 4 การเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นร่วมกันของคนในชุมชนโดยไม่แบ่งแยกศาสนา

ภาพที่ 5 การร่วมแปรรูปผลผลิตภายในชุมชนร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม

2.3 ปัญหาความสมบูรณ์ของพื้นที่ที่ทำกิน พบว่า การที่มีโรงงานได้สร้างขึ้นมามากมาย จะเป็นอุตสาหกรรม เมืองแร่ หรือว่าจะเป็นในเรื่องของการขุดคูน้ำไหล มีผลกระทบต่อการประกอบอาชีพ ธรรมชาติมีความลดลง หรือเหลือน้อยเกิด เพื่อที่จะมองแต่ด้านเศรษฐกิจ ไม่ได้มองในสิ่งที่ เป็นระบบนิเวศ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวกันมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแอกรินทร์ สีมหาศาล (2552 : 10-17) เรื่อง ปัจจัยที่ทำให้เกิดการอพยพถิ่นฐาน ให้นิยามว่า ความเจริญก้าวหน้าของชุมชน ทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นฐานของประชากรในเขตพื้นที่ ทำให้คนในชุมชนพบเจอแต่ความลำบากมาก เพราะอย่างน้อยต้องพาตัวเอง และครอบครัวให้มีการดำรงชีวิตที่อยู่รอด

2.4 ปัญหาด้านความเชื่อ พบว่า ในเรื่องของความเชื่อในแต่ละศาสนามีความเชื่อที่ไม่เหมือนกัน และบางคนก็มีความเชื่อแตกต่างกันไป รวมไปถึงเด็กสมัยใหม่ที่มีความเชื่อในเรื่องของเวรกรรมลดน้อยลง เพราะมีปัจจัยหลายสิ่งหลายอย่างมาล่อจิตใจ และสนับสนุนไปในทางที่ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของประชิด สกฤษณ์พัฒน์ (2548) เรื่อง ศาสนาพิธีให้นิยามว่า เป็นศาสนาที่มีประเพณี วัฒนธรรมที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น มีหลักคำสอนที่ทำให้มนุษย์มีสติ ปัญญา และดำรงชีวิตอยู่ในหลักของความดี โดยมีหน้าที่ปฏิบัติ เผยแผ่ และปกป้องสืบทอดสู่รุ่นหลัง

3. แนวทางการส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากพียง หมู่ที่ 11 ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

3.1 การทำกิจกรรมร่วมกันในชุมชน พบว่า การที่ทั้งสองศาสนาไทยพุทธ และมุสลิมได้มาทำกิจกรรมร่วมกันได้ ถือว่าเป็นมิตรภาพที่ดีมากไม่ว่าจะเป็นวัยไหน หรือเพศอะไรทุกคนสามารถมาทำกิจกรรมร่วมกันได้ เช่น เทศกาลต่าง ๆ หรือกิจกรรมจากภาครัฐ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของณัฐพงศ์ สุโกมล (2553) เรื่อง คุณค่า และความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา ให้นิยามว่า การบูรณาการในการพัฒนาชุมชนที่เป็นเครือข่ายนักพัฒนาท้องถิ่นมากมาย ที่ได้ร่วมงานกัน ในโครงการส่งเสริมนวัตกรรมบริการที่น่าศึกษาเรียนรู้ ไปเจอพันธมิตรที่มุ่งมั่นจริงจังเพื่อหาความเป็นอิสระให้แก่ตน

3.2 ช่วยเหลือในเรื่องของประเพณี และวัฒนธรรมในชุมชน พบว่า การที่ทุกฝ่ายเขามาร่วมในงานของกันและกันทำให้เห็นได้ว่าทุกคนมีความรักความบารุง และส่งเสริมให้ศาสนาพุทธ-มุสลิมในชุมชนมีความมั่นคงมากขึ้น และสร้างความรัก และความสามัคคีกันต่อคนในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสุธีรา อุทโท (2553) เรื่องการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีผู้ไทย ให้นิยามว่า ชุมชนตะโฮมดมีพื้นฐานความสัมพันธ์แบบเครือญาติสืบเนื่องมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งชุมชน มีความสัมพันธ์กันอย่างพี่น้องระหว่างชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิม นำไปสู่การร่วมมือช่วยเหลือกันในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน นอกจากนี้การจัดงานประเพณีสองศาสนาได้สะท้อนให้เห็นถึงความร่วมมือของสมาชิกในชุมชน เพราะการจัดงานดังกล่าวนี้ต้องอาศัยคนในตะโฮมดทั้งหมด โดยไม่แยกว่านับถือศาสนาใด

ระหว่างวันที่ 27 – 30 มกราคม 2562 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

- นิตา ชูโต. (2525). *คนชราไทย*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยสังคม.
- บุญเต็ม พันรอบ. (2528). *สังคมวิทยา มานุษยวิทยา*. กรุงเทพมหานคร : อมรการพิมพ์.
- ประชิด สกฤษณ์พัฒน์. (2548). *ศาสนพิธี*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แสงดาว.
- ประไพ ประดิษฐ์สุทธาวร. (2556). *คุณธรรมพื้นฐานเรื่องมีน้ำใจ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://taamkru.com/th/> (สืบค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2561).
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2540). *พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปริญ บุญภูพิพัฒน์. (2558). *จงเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://oknation.nationtv.tv/blog/tktonkla/2015/01/20/entry-4> (สืบค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2561).
- ปรีชาชาญ แก้วนัย (2556). *การผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างไทยพุทธกับมุสลิม*. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปณรดี ศะศิณิล. (2551). *ความมีน้ำใจต่อผู้อื่น เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.thaigoodview.com/node/3369> (สืบค้นเมื่อ 6 กรกฎาคม 2561).
- มานะ ชุนวิชัย. (2550). *ประเพณี 2 ศาสนา*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.culture.go.th/rresea>
- ยุทธศักดิ์ สุกสร. (2552). *มีน้ำใจต่อคนรอบข้าง*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.dhammathai.org/webboard/dbview.php?No=1325> (25 มิถุนายน 2561).
- วีโรจน์ นาคชาติ. (2553). *หลักการปฏิบัติต่อผู้นับถือศาสนาอื่นตามคำสอนของพระพุทธศาสนาและศาสนาอิสลาม*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุธีรา อุทโท. (2553). *การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีผู้ไทย โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชน สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โสภณ จิตโต. (2552). *ความเสียสละ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://www1.onab.go.th/index.php?option=com_content&view=article&id (สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2561).
- อรวิณ บุตรวงศ์. (2557). *การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://ewt.prd.go.th/ewt/region7/ewt_news.php?nid=40053&filename=kenghii_southweb (สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2561)
- อับดุลวาเอด สุนธธา. (2558). *ส่งเสริมความดีและห้ามปรามความชั่ว คือการปกป้อง*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.islammore.com/view/3930> (สืบค้นเมื่อ 22 กันยายน 2561).
- แอกรินทร์ สีมหาศาล. (2552). *ปัจจัยที่ทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นฐาน*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.truepllookpanya.com/learning/detail/1755> (สืบค้นเมื่อ 23 กันยายน 2561).

คณะมนตรีและสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ขอขอบเกียรติบัตรฉบับนี้ไว้เพื่อแสดงว่า

นายเตโช แซ่น้ำแก้ว

ได้นำเสนอผลงานวิชาการ (ภาคโปสเตอร์)

เรื่อง ชุมชนหัตถ์วัฒนธรรม : การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไทยพุทธ-มุสลิม กรณีศึกษา ชุมชนบ้านปากเพียง หมู่ที่ ๑๑ ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ในระดับดี สาขาวิชาการพัฒนชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ประชุมวิชาการ เครือข่ายนิสิต นักศึกษา คณาจารย์ พัฒนชุมชนท้องถิ่นและสังคม ระดับชาติ (CSD สัมพันธ์) ครั้งที่ ๑๔

“พลังประชาสังคมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน” ระหว่างวันที่ ๒๗-๓๐ มกราคม ๒๕๖๒
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ขอให้มีความสุข ความเจริญ และพัฒนาตนเองสืบต่อไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอมอร แสนงัว)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ประภาคิต อานุปาทนเสนาภการ)

รักษาราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ